

Драган Б. ЦВЕТКОВИЋ*

Универзитет МБ, Пословни и правни факултет, Београд

УПРАВНЕ РАДЊЕ У ПОЗИТИВНО-ПРАВНОМ ЗАКОНОДАВСТВУ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ

Апстракт: Предмет рада представљају различите операције управе које имају фактичко дејство, али немају правни карактер у погледу правних последица правних аката, јер спроводе у правни живот опште и појединачне акте или припремају услове за њихово доношење. Наиме, у послове и задатке органа управе, поред доношења правне нормативе, спада и предузимање материјалних радњи, уз одговарајућу правну заштиту у случају незаконитог или нецелисходног вршења управних радњи. Значај управних радњи које предузимају органи управе обављајући своје задатке и послове је више-струк, јер их одликују карактеристике ауторитативности и наутеритативности, у зависности да ли се у њиховом вршењу примењују елементи принуде или ограничења. Појам и дефиниција управне радње регулисана је Законом о општем управном поступку („Службени гласник РС“, бр. бр.18/2016 и 2/2023 - Одлука УС РС. Види: Аутентично тумачење - 95/2018), који је донет 2016. године, у складу са тенденцијом усклађивана законодавства са правним системом Европске уније, а када су управне радње уведене као новина у управно - правне процедуре. Самим тим, овакав вид законодавне активности усмерен је ка модернизацији и увођењу система „добре управе“ у правни систем Републике Србије, са циљем ефикасности и ажурности у спровођењу одређених материјалних процедура које до тада нису имале адекватну законску дефиницију.

Кључне речи: управне радње, Закон о општем управном поступку, дејство, значај и врсте управних радњи, приговор, полиција, Европска унија.

УВОД

Управне радње, као материјални акти управе, односно појединачне радње управе које имају фактичко дејство, уводе се у правни систем, односно управно-правну регулативу у Републици Србији, доношењем Закона о општем управном поступку (у даљем тексту ЗУП), који је објављен у Службеном гласнику Републике Србије број: 8/2016 од 01.03.2016. године, који је ступио је на снагу 09.03.2016, а примењује се од 01.06.2017. године, изузев одредаба чл. 9, 103. и 207. овог закона које се примењују истеком 90 дана од дана ступања на снагу овог закона (Закон о општем управном поступку 2018).

Одређење делатности управе уређено је чланом 27. наведеног закона, а чија дефиниција гласи: „Управне радње су материјални акти органа који утичу на права, обавезе или правне интересе странака, као што су вођење евиденција, издавање уверења,

* Докторанд, cvetkovicdragan76@gmail.com

пружање информација, примање изјава, радње физичке принуде и друге радње којима се извршавају правни акти“ (Закон о општем управном поступку 2018: члан 27).

Такође, ЗУП-ом је прописано и омогућено изјављивање правног средства против управних радњи, а које је регулисано одредбом члана 28. наведеног закона и гласи: „(1) Против управне радње може да се изјави приговор. Приговор може да се изјави и ако орган не предузме управну радњу коју је по закону дужан да предузме. (2) У оба случаја, приговор је дозвољен само ако управна радња није повезана са доношењем управног акта“ (Закон о општем управном поступку 2018: члан 28). Дакле, правни институт овако постављеног приговора, као ремостративног правног средства и правна заштита против решења.

ПОЈАМ И ДЕЈСТВО УПРАВНИХ РАДЊИ

Управне радње не представљају управне акте, већ представљају фактичка понашања управе која представљају неопходан инструмент у процесу примене права, односно битан сегмент у вршењу управне делатности, а који спроводе у правни живот опште и појединачне акте или припремају услове за њихово доношење. Из наведених разлога исте не могу имати правно дејство, али се не може рећи да нису без правног значаја.

Поступак вршења управних радњи регулисан је правним правилима, а свака противправна последица правно је санкционисана, јер је обезбеђена правна заштита пред органима управе (подношењем приговора или жалбе) или пред надлежним судом (подношењем тужбе). Наведено се најчешће дешава у спорним правним случајевима уколико дође до незаконите примене државне принуде.

Дакле, треба се имати у виду да су правно и теоријски у питању, како радње код којих не постоји моменат предузимања државне принуде, као што је нпр. вођење евиденција, тако и радње код који је изражен елемент државне принуде, као што је нпр. извршење правних аката.

Незаконита управна радња може произвести повреду одређених права, односно одређеног добра или личности странке и тиме довести до могућности оштећеној странци да потражује накнаду штете према општим правилима облигационих односа.

Управне радње су усмерене према одређеном лицу (једном или више лица) или према одредивим лицима. С обзиром на непосредан објекат радње разликују се управне радње које су директно примењене према личности (нпр, привођење, задржавање) од управних радњи које се предузимају према добрима грађана (стварима, животињама, биљкама), тако да преко њих погађају личност адресата (претрес стана, убијање оболеле стоке, уништавање зараженог биља) (Томић 2019: 262).

Имајући у виду категорију субјеката надлежних за предузимање управних радњи, могу се издвојити две групе управних радњи: 1) оне које врше искључиво државни органи и 2) оне које, у прецизно нормативно уређеним ситуацијама, врше и поједини недржавни субјекти у виду поверених или јавних овлашћења (нпр. технички преглед возила, вођење евиденција и издавање уверења од стране Црвеног крста Србије, физичко-техничко обезбеђење имовине, искључење електричне енергије неуредним платишама и друго) (Томић 2019: 263).

ВРСТЕ УПРАВНИХ РАДЊИ

Према напред наведеној законској дефиницији поступци управе обухватају следеће:

- евидентирање,
- доношење потврда,
- давање обавештења,
- радње физичке принуде и др.

Делом одредбе „друге радње којима се извршавају правни акти“, законодавац не прецизира о каквим правним актима се ради, на основу чега се може констативати да се ова одредба односи како на извршавање закона, тако и на извршавање подзаконских прописа.

Наведеном одредбом се не прецизира да ли се иста односи на опште правне акте или се односи и на појединачне правне акте. У пракси постоји становиште да нема сметњи да се нека управна радња предузме у поступку извршења и неког појединачног правног акта.

Генерално, све управне радње могу се теоријски поделити на ауторитативне и неауторитативне, зависно од тога да ли се при њиховом вршењу испољава или непосредно употребљава сила (Димитријевић 2019: 214). У том контексту у прву групу би спадале управне радње које користе, односно задовољају одређене приватне интересе странака, а другу групу би чиниле управне радње за чију се примену и извршење користи јавноправна моћ, односно принуда. Под тим мерама подразумевају се и репресивне мере и радње (нпр. употреба физичке силе ради сузбијања демонстрација због нарушавања јавног реда и мира).

Вођење евиденција подразумева документовање одређених својстава или чињеница, али самим и издавање уверења о томе на захтев странке. Радње вођења евиденције (вођење кадровске евиденције, картотеке, дневника догађаја, регистра и слично) регулише се одговарајућим прописима, имајући у виду да је потребно уредити предмет, сврху, податаке који се уносе у евиденцију, начин вођења, издавање уверења, начин чувања и др. Од јавних евиденција од посебног значаја су „матичне књиге“ (рођених, умрлих и венчаних), као и евиденције пореских обвезника, регистар моторних возила и слично. Издавање уверења о подацима о којима се води евиденција представља другу страну документовања података због којих се евиденција води, а којима се потврђује постојање или непостојање неке чињенице која је релевантна за одређену правну ситуацију (нпр. уверење о уплати доприноса за пензијско и инвалидско осигурање). Уверење које изда орган управе представља јавну исправу, која се од других исправа разликује по томе што постоји претпоставка тачности онога што се потврђује, што значи да представља материјални акт са доказним дејством. Да би уверење имало својство јавне исправе, у погледу формалног начина потврђивања постојања или непостојања неке чињенице, потребно је да је издато од стране надлежног органа који ту евиденцију води.

Издавање уверења представља управни поступак у коме се предузима управна радња прописана одредбом члана 29. ЗУП-а. Уверења се издају на захтев странке у одређеном року, а у случају неиздавања уверења странка има право жалбе

због „ћутања управе“, а има на располагању и друга правна средства прописана ЗУП-ом у случају одбијања захтева доношењем решења или потребе за исправљањем одређених података у евиденцији. Другу ситуацију представља издавање уверења о ономе што није архивирано службено, то је прописано одредбом члана 30. ЗУП-а, у ком случају таква уверења немају доказну вредност јавне исправе, јер орган који води поступак у коме су оваква уверења поднета као доказ, није везан њиховом садржином и може самостално да утврђује чињенице које су у њима садржане.

Пружање информација представља радњу управе која има различите форме у виду обавештавања, упозорења, давања савета грађанима и заинтересованим лицима о постојању или непостојању одређених чињеница, околности или стања. Пример таквог вида радње представљало би обавештавање - упозорење упућено грађанима да је на неком подручју дошло до епидемије неке болести или да је на неком простору дошло до изливања опасних материја и слично. Акти пружања информација непосредно не производе правна дејства, те се у том делу разликују од управних аката. Пружање информација може се вршити на различите начине (објавом, личним достављањем и слично).

Примање изјава обухвата радње којима управа долази до сазнања о релевантним чињеницама и околностима. Ове радње имају велики значај за рад управе, јер често представљају једини начин да управа дође до сазнања о неким чињеницама или околностима које су релевантне и од значаја за потпуно и правилно утврђивање чињеничног стања. Сама радња примања изјава не производи непосредно правно дејства, за разлику од управних аката. Под примањем изјава, према правилима управног поступка, могу се сматрати и пријем изјава странке у форми захтева, затим пријем притужби, представки или поднесака грађана, саслушавање странке, сведока и вештака и остали видови изјава.

Радње физичке принуде могу се вршити само ако за то постоји уставом и законом прописан основ и искључиво у императивним нормама прописаном поступку. По форми и садржини принудне радње су комплексне и добијају свој облик само у ситуацијама када се принудно мора извршити неки управни акт (нпр. принудно исељење из стана, принудно извршење судске одауке и слично), као и у осталим случајевима када се створе законски услови и овлашћења за њихову примену.

СУШТИНА И ЗНАЧАЈ УПРАВНИХ РАДЊИ

Управне радње по својој садржини представљају скуп поступака које орган управе предузима у вези са правима, обавезама и интересима грађана и других правних субјеката, а у циљу спровођења овлашћења и функција које су јој поверене законом. Производ управних радњи представља доношење одлука, издавање дозвола, одобрења, сагласности, мишљења, одређивање обавеза и других активности које у спровођењу закона и других аката предузимају органи.

Дакле, у овим случајевима нису у питању било какве споредне или мање важне активности органа јавне власти, већ по суштини представљају управне ствари као и све друге, јер све што је прописано за управне ствари примењује се и на управне радње. У неким ситуацијама се при вршењу управних радњи примењују правила

управног поступка, која су по својој садржини типична за поступке у којима се доносе мериторне одлуке (доказни поступак).

Суштина управних радњи може се огледати и у томе што омогућавају јавној власти да ефикасно и транспарентно управља јавним пословима, развијајући политике и стратегије које одговарају друштвеним потребама и захтевима.

Значај управних радњи огледа се у остваривању надлежности и функција органа управе, гарантовању права, обавеза и интереса грађана и других правних субјеката, као и у одржавању система владавине права.

Осим тога, управне радње су битне за заштиту права грађана и других правних субјеката у одређеној конкретној ситуацији, као што је добијање дозволе за обављање одређене делатности или добијање радне дозволе за странце. Са друге стране, управне радње су важне и за обезбеђење јавних добара и услуга, као што су конкретно дозволе за коришћење јавних површина, изградњу објеката или добијање здравствене заштите.

Управне радње утичу и на развој економије и привреде, као што су дозволе за обављање послова, издавање грађевинских дозвола или давање субвенција и пореских олакшица.

Утицај ових управних поступака у вези странака огледа се у томе што применом тих материјалних аката може да буде промењен правни положај странке, а сходно томе странка може да оствари неко право, да заштити неки свој правни интерес или јој буде наметнуто, или олакшано, извршење неке обавезе (Кулић: 2022).

ПОЛИЦИЈА И УПРАВНЕ РАДЊЕ

Положај органа државне управе зависи од тога какав је правни и политички систем у земљи. Прописом се образује већи број органа државне управе, али орган унутрашњих послова заузима веома битно место у систему. Надлежност органа унутрашњих послова заснива се на правним начелима која су одређена Уставом, законима и подзаконским актима, који се односе на организацију и функционисање органа државне управе, као и самог министарства надлежног за унутрашње послове. Једна од главних функција органа државне управе, па тако и органа унутрашњих послова, јесте то што они примењују законе и остале прописе и опште акте које доноси Народна скупштина и Влада, односно њихова је функција да обезбеде њихово извршавање. Према томе, да би органи унутрашњих послова могли да изврше овако битну функцију, овлашћени су да донесу општи правни акт, управни акт, примене управне радње и остале мере, уз могућност употребе средстава принуде у складу са Уставом, законом и подзаконским актима. Полицијски органи обављају послове којим штите и унапређују општу сигурност људи, објеката и покретне и непокретне имовине. У изузетним случајевима полиција може да суспендује одређена права и слободе утврђене правном нормативом (Закон о полицији: 2016, 2018).

Прописима су утврђена и правна овлашћења полиције да предузима управне радње у вршењу тих послова. Полиција врши управне радње које су својствене и другим органима управе, али и посебне и специфичне - јединствене управне радње.

За управне радње полиције се може рећи да представљају материјалне акте полиције, предузете на основу и у примени права, које карактерише непостојање непосредног и самосталног правног дејства и којима се може ауторитативно утицати на субјекте права у конкретној ситуацији на два начина: 1) тако што се вршењем тих радњи од стране полиције стварају правом предвиђени услови за доношење, пре свега, управних, а понекад и судских аката и 2) тим радњама полиција непосредно извршава управне и судске акте, а често и опште правне акте (Васиљевић 2009).

Неке од најчешћих управних радњи које полиција предузима обухватају: издавање возачких дозвола, саобраћајних дозвола, дозвола за држање и ношење ватреног оружја, сертификата електронског потписа, држављанства, дозволе за вршење техничких прегледа возила, утврђивање услова и контрола рада ауто-школа, обавештења о уручењу заштитне мере забране управљања моторним возилом, контрола и надзор над радом различитих субјеката попут: ауто-школа, техничких прегледа, приватних обезбеђења (детективска делатност), као и друге мере и радње како би се осигурало поштовање закона и других прописа.

Један од видова управних радњи које предузимају органи унутрашњих послова јесу и мере принуде и ограничења, а које се примењују строго у складу са прописима и у случају када се одређене ситуације не могу решити на други начин. То су радње које се примењују искључиво на основу закона у одређеним ситуацијама према појединим субјектима и то противно њиховој вољи.

ПРИГОВОР ПРОТИВ УПРАВНЕ РАДЊЕ

Када грађани или предузеће сматрају да је државни орган предузео управну радњу која није у складу са законом, или је није предузео „ћутање управе“, имају право да поднесу приговор. Приговор је правни инструмент који се користи за остваривање права грађана и предузећа у вези са поступцима управе.

Приговор се подноси руководиоцу у законском року због појављивања недостатака у поступку или непредузимања радњи. У приговору се наводе разлози због којих се сматра да је управна радња незаконита или неправедна, односно ситуација и околности око непредузимања радње, те се предлаже да се управна радња преиспита и да се евентуално донесе нова одлука, односно иста предузме у складу са овлашћењима органа, уз поштовање законитости.

Руководилац органа утврђује чињенично стање и испитује законитост и правилност поступања органа. О приговору се одлучује решењем у року од 30 дана од пријема приговора. Ако орган не реши приговор у року од 30 дана, грађанин или предузеће могу поднети тужбу Управном суду, који ће разматрати правилност поступка и одлуке органа.

У правним системима право на приговор је важно правно средство, јер омогућава појединцу или организацији да се супротставе одлукама државних органа које сматрају неправедним или незаконитим.

Сагледавајући одређене проблеме у пракси који се односе на тумачење законских одредби, може се увидети да извесну нејасноћу изазива одредба из члана 28. став 2, ЗУП-а. Самим тим, настаје питање шта та одредба конкретно значи, односно

о каквој се повезаности са доношењем управног акта ради. Као добар пример из праксе може се представити ситуација која се јавља у примени посебног прописа, конкретно одредбе члана 53а, у вези са чланом 5б. став 2. Закона о планирању и изградњи, а односи се на локацијске услове на које се може поднети правни лек надлежном општинском, односно градском већу, преко првостепеног органа у одређеном року. Ако је локацијске услове издало надлежно министарство или надлежни орган аутономне покрајине, приговор се изјављује Влади преко надлежног министарства. Локацијски услови се не издају у форми решења, дакле нису управни акт, па се самим тим поставља питање под коју управну активност може да се подведе издавање акта о локацијским условима, односно да ли је то управна радња? Уколико је у питању управна радња, да ли се може рећи да је повезана са доношењем управног акта, с обзиром на то да акт о локацијским условима садржи податке који служе за израду пројекта на основу ког се издаје грађевинска дозвола, а која представља управни акт, јер се доноси у форми решења? У таквој ситуацији, питање је да ли има основа за подношење приговора против акта о локацијским условима? У супротном, ако издавање акта о локацијским условима није управна радња, поставља се питање има ли места подношењу приговора као правног средства. Очигледно је да понекад у примени материјалних и процесних прописа није лако одредити правну природу појединих управних активности, а од чега у многоме зависи примена правила поступка.

Морамо узети у обзир чињеницу да су управна радња, као и право на приговор као посебно средство заштите, уведени у правни систем новим ЗУП-ом, те самим тим за очекивати је да ће се кроз практичну примену издефинисати недоумице и проблеми у примени, који ће представљати параметар да законодавца за даљу разраду и уређење могућих ових института.

УПРАВНЕ РАДЊЕ У ЕВРОПСКОМ ЗАКОНОДАВСТВУ

Европско законодавство прописује различите управне радње које се односе на функционисање Европске уније (ЕУ) и њених институција, такође и на примену и спровођење прописа и политика ЕУ у државама чланицама. Нека од најважнијих управних радњи које се предузимају у европском законодавству укључују:

– доношење прописа – Европски парламент, Савет ЕУ и Европска комисија као институције ЕУ заједно доносе прописе који се примењују у државама чланицама. Ово укључује директиве, којима се државе чланице обавезују да пренесу одређене прописе у своје национално законодавство, и уредбе, које су директно применљиве у свим државама чланицама;

– издавање дозвола и одобрења – ЕУ институције, укључујући Европску агенцију за лекове и Европску агенцију за безбедност хране, имају овлашћење да издају дозволе и одобрења за употребу различитих производа и активности у Европској унији;

– регулисање тржишта – ЕУ институције спроводе регулацију тржишта како би се осигурала заштита потрошача и спречиле монополистичке или анти-конкурентске праксе. Ово укључује мере као што су забране преувеличавања цена, регулисање финансијских услуга и правила о конкуренцији;

– финансијска управљања – Европска унија има различите фондове и програме, који служе за финансирање пројеката и иницијатива у државама чланицама. ЕУ институције су задужене за управљање овим фондовима и програмима, укључујући постављање правила и прописа о додели средстава и праћењу њихове употребе;

– спровођење поступака – ЕУ институције спроводе поступке против држава чланица или појединачних компанија које су прекршиле европске прописе или правила о конкуренцији. Ово укључује механизме попут поступка за кршење, тржишних инспекција и преговора.

Укратко, управне радње у европском законодавству укључују доношење прописа, издавање дозвола и одобрења, регулација тржишта, финансијско управљање и спровођење поступака. Ове радње су кључне за одржавање ефикасног и функционалног европског система, као и за заштиту права и интереса грађана и предузећа у државама чланицама.

ЗАКЉУЧАК

Институционализација, односно правно уређење материјалних аката органа државне управе и њихово дефинисање доношењем ЗУП-а, који је ступио на правну снагу 01.07.2017. године, има велики значај у погледу правне сигурности, дефинисаности и успостављања разлике између управне радње и управног акта, који као правни појмови представљају различите правне институте, како по питању правног дејства, тако и могућности улагања правних средстава (правне заштите). У односу на претходни ЗУП, новим ЗУП-ом проширење предмет управног поступања, на тај начин што се поред управних аката, у правни систем уводе гарантни акт, управни уговор, управне радње и пружање јавних услуга. Доношење новог ЗУП-а представља део позитивних промена и управе у Републици Србији, а под утицајем евроинтеграцијских процеса, којима се управно законодавство Србије усаглашава са принципима, стандардима и вредностима европског управног простора у том сегменту. Стратегија реформе јавне управе у Републици Србији електронску управу посматра као мултифункционални инструмент који има значајну улогу у унапређењу система јавне управе и имплементацији стандарда „добре управе“ у пракси. Управним радњама странка може да оствари неко право, заштити неки свој правни интерес или да јој буде наметнута или олакшана каква обавеза. Оваквим реформским процесима уводи се „Електронска управа (Е-управа)“, док се у позадини врши правно регулисана и заштићена размена и обрада података. Увођењем „Е-управе“ омогућава се грађанима да одређују своја права, а која су везана за управне радње органа управе, остваре путем електронске комуникације, а најбољи пример за то јесте издавање извода и уверења, као најчешћа управна радња. Процес електронизације базе података у јавној управи представља будућност, а такав систем ће допринети процесу рационализације јавне управе кроз генерализацију управних процедура. На такав начин знатно ће се олакшати прибављање, обрада и провера података, што ће самим тим бити економичније и ефикасније за странке, као и за орган управе. У том сегменту, како се у пракси појављују различита схватања шта се подразумева под управном радњом, јер се подносе правна средства и када иста

нису прописана, потребно је посебним законима прецизирати и олакшати дефиниције које материјалне радње у конкретном случају представљају управну радњу, а како би се јасно направила разлика у односу на управне акте.

Међутим, како се кроз праксу у конкретним поступањима јављају различита схватања у погледу тумачења и мишљења шта се сматра управном радњом, против управних радњи подносене правна средства која нису прописана законом (жалба против управне радње), односно она правна средства која су ЗУП-ом прописана против управних аката, чиме долази до трошкова у поступању за орган и за странку, може се закључити да постоји потреба да се посебним законима или подзаконским актима прецизирају дефинишу које материјалне радње у конкретном случају представљају управну радњу, а како би се странкама олакшала заштита њихових права и јасно направила разлика у односу на управне акте, што ће начелно олакшати како поступање органа, тако и остваривање права странака.

ЛИТЕРАТУРА

- Васиљевић 2016: Васиљевић Драган. *Функције полиције и њена овлашћења да предузме управне радње*, Београд: КПА.
- Димитријевић 2019: Димитријевић Предраг. *Управно право – општи гео*, Ниш.
- Закон о општем управном поступку („Службени гласник РС“, бр. 18/2016 и 2/2023 - Одлука УС РС. Види: Аутентично тумачење - 95/2018).
- Закон о полицији („Службени гласник РС“, бр. 6/2016, 24/2018 и 87/2018).
- Јанковић 2018: Јанковић Р. Зоран. *Појам и квалификација управних радњи, између теорије и праксе*, оригинални научни рад, Нови Сад: у Зборник радова Правног факултета у Новом Саду.
- Кулић 2022: Кулић Саша. *Управне радње, Lege artis*, прописи у пракси јун 2022.
- Рапајић 2020: Рапајић Милан. *Приговор у управном поступку и заштитна права корисника јавних услуга*, Крагујевац: у Зборник радова „Услуге и права корисника“.
- Томић 2019: Томић Р. Зоран. *Коментар Закона о општем управном поступку*, Београд: ЈП „Службени гласник“.
- Томић, Миловановић и Џуџић 2017: Томић Р. Зоран, Миловановић Добросав и Џуџић Вук. *Управно право, Приручник за полагање државног стипендијског испита*, Београд: Министарство државне управе и локалне самоуправе, Београд.
- Томић, Миловановић и Џуџић 2017: Томић Р. Зоран, Миловановић Добросав и Џуџић Вук. *Практикум за практичну примену Закона о општем управном поступку*, Београд: Министарство државне управе и локалне самоуправе.

Dragan B. CVETKOVIĆ

ADMINISTRATIVE ACTIONS IN POSITIVE-LEGAL LAW LEGISLATION OF THE REPUBLIC OF SERBIA

SUMMARY

The subject of the work is various administration operations that have a factual effect, but do not have a legal character in terms of the legal consequences of legal acts, because they implement general and individual acts into legal life or prepare the conditions for their adoption. Namely, the duties and tasks of administrative bodies, in addition to passing legal acts, also include taking material

actions that are undertaken in the process of enforcing rights and affect the rights, obligations or legal interests of the parties, with appropriate legal protection in the event of illegal or inexpedient performance of administrative actions. The significance of the administrative actions taken by the administrative bodies in carrying out their tasks and duties is multifaceted, because they are characterized by the characteristics of authoritativeness and iterativeness, depending on whether elements of coercion or restrictions are applied in their execution. The concept and definition of the administration of the shop is regulated by the Law on General Administrative Procedure („Official Gazette of the RS”, No. No. 18/2016 and 2/2023 - Decision of the US RS. See: Authentic interpretation - 95/2018), which was in 2016, in accordance with the tendency of harmonized legislation with the legal system of the European Union, when administrative actions were introduced as a novelty in administrative-legal procedures. Therefore, this type of legislative activity is aimed at the modernization and introduction of the „good governance” system into the legal system of the Republic of Serbia, with the aim of efficiency and promptness in the implementation of certain material procedures that until then did not have an adequate legal definition.

Key words: administrative actions, Law on General Administrative Procedure, effect, significance and types of administrative actions, complaint, police, European Union.